

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 59.

Femte Session.

23de Møde.

Loverdagen den 5te November.

(Fortf.)

Sage (fortsat): Det forekommer mig, at den ærede Ministers Øtringer tvinge os ind paa den Formenting, at vi i Grunden kun ere til for at thinglæse Regjeringens Forslag, og at vi ikke have noget at gjøre med at indbringe Lovforslag, selv om de som i dette Tilfælde ere grundede paa den tidligere Ministers og Lagthingets Forslag, selv om Sagen, som den nærværende, er en af den ene Indenrigsminister efter den anden opsat Sag, selv om det er en Sag, der, som denne, nu i 63 Aar af alle Regjeringer har været erklæret for at skulle fremmes. Vi maae jo dog have grundet Frygt for, at der muligens kunde komme en anden Indenrigsminister og afløse den nærværende ærede Indenrigsminister, og at der da fra Regjeringens Side ikke vilde blive tænkt paa nogen Fremme af Sagen. Jeg finder det derfor ganske naturligt, at Thinget selv tager Sagen i sin Haand, og jeg kan ikke nægte, at jeg havde smigret mig med det Haab, at den ærede Indenrigsminister vilde vælge Thingets Medlemmer til sine „Eklidsmand“, til de Mænd, som han forleden Dag talte om at han vilde raadsøre sig med; jeg havde smigret mig med det Haab, at Ministeren nu vilde overvinde sig selv saa vidt, at han vilde slutte sig sammen med Thinget og forhandle Sagen og see at faae den omskabt, hvis det maatte findes nødvendigt, eller i ethvert Tilfælde fremme den saa godt som muligt; den har jo dog det Held, at den ikke, som den næstfølgende Sag idag, behøver at behandles som et Fællesanliggende.

Hvad selve Lovforslaget angaaer, saa kan jeg ikke nægte, at jeg troer, at vi komme til at gaae noget videre. Jeg har den bestemte Tro, at vi ikke aldeles bør have dette Monopol eller denne kgl. Gnehandel, uden at vi forberede Færingerne en lempelig men hurtig Overgang; men denne lempelige og hurtige Overgang skyldes vi dem, og den kunde bestaae deri, at vi nu erklære Handelen for frit; thi da behøve vi ikke at fæste vore Dine saa stærkt paa, at Staten maa afholde en Udgift, om det behøves, eller overhovedet indrette sig paa, at man i næste Aar kommer til at handle med Andre, som maatte forsøge den færveste Handel. Der til udfordres, at Regjeringen bemyndiger sin Direction til at give vedkommende Handelsmænd paa Færøerne en aldeles udstrakt Fuldmagt til at handle; vil man ikke betroe dem det, saa kan man jo af den Direction, som, hvis Forslaget gaaer igjennem, snart vil blive ophævet, tage Mænd til at kontrollere denne Frihandel (Tscherning: Vorherre bevares!). Ja, man gjøre, hvad man troer der er rigtigst, men jeg paastaar, at vi bør lade den kongelige Handel bestaae som Frihandel for det Første 1 Aar derved, at vi lukke Havnene op for Andre. Vi kunne nemlig ikke vente, at, ligesom den kgl. Handel er hørt op, skal den private begynde; det er ikke rimeligt, og vi udsætte let Derne for en meget stor Ulempe.

Med al Respect for den ærede Amtmand paa Færøerne, som jeg ikke kjender, kunde jeg for mit Vedkommende ikke ville indrømme ham en saadan Myndighed som den, at, forsaavidt han ikke sandt Budet antageligt, saa skulde Handelen vedblive for kongelig Regning. Det troer jeg rigtignok er noget af det Første, der maa gaae ud af Loven. Jeg haaber, at vi, hvad vi end foretage, gjøre denne Handel til